

AZ ÁG. H. EV.
MISSZIÓ-
EGYESÜLET
HIVATALOS
KÖZLÖNYE.

MISSZIÓI LAPOK

ALAPITOTTA: SCHOLTZ ÖDÖN ESPERES.

Felelős szerkesztő: NÉMETH KÁROLY.

A Missziói Lapok szerkesztősége: Lébény, Moson m.

Felelős kiadó: DRENYOVSKY JÁNOS Kispest, Thököly-út 18.

Megjel. havonta.
Előfizetési ára:
1 évre 1 pengő.
Postatakarékpénz
számla 17.270 sz.

Egyedül Isten menthet meg.

(A madrasi konferencia üzenete mindenkihez. 1938. december 29.)

A Nemzetközi Missziói Konferencia az indiai Tambaramban tartott üléséből üdvözetét küldi minden ország népének.

Földünk hetven nemzetéből és sok népfajából négyszázhetvenen jöttünk össze mint kiküldött képviselők, hogy vizsgálat tárgyává tegyük, miképen tudnánk hathatósabban megismertetni a világgal az örökkévaló Istennek szeretetét, amint kijelentette magát Jézus Krisztusban, akiről tanubizonytságot teszünk üzenetünkben.

A földkerekség minden tájáról élénk terjesztett jelentésekből kitűnt, hogy az emberiséget pusztító ósrégi nyavalyák páratlan erővel harapóztak el. A tényleges háború vagy a háborútól való félelem minden országban reáveti bénító árnyékát az emberi reményre. A faji gyűlölet, az üldözésnek ez a szörnyzsülője sok páccon nemzeti bálványként áll és egyre szaporábban válik házi istenséggé. A pénzhajhászás mindenfelé szünet nélkül szakítja el a vagyonosokat a nincstelenségtől, eltöltve az utóbbiakat dühös forradalmi tervekkel, az előbbieket ideges hatalomféltéssel.

Ujból és újból a bűnbánat érzését keltette bennünk, amikor láttuk, hogy ezek a sorvasztó bajok mind emberi eredetűek. Magukon viselik az ember kézjegyét olyan világosan, mint az autó vagy a repülőgép. Sem árvíz, sem földrengés, sem hatalmunkban nem levő valamely sötét, titokzatos hatalom nem idéz elő háborút vagy gazdasági feszültséget. Tudjuk, hogy olyan káoszba sodorva élünk, amelyet mi magunk csináltunk.

Ujból és újból meg kellett jegyeznünk, hogy a bajok, amelyekkel szembekerültünk, nem csupán rossz emberek műve, hanem jóké is. A legsúlyosabb csapásokat nem olyan emberek hozták ránk, akik az emberiséget bajba akarták keverni, hanem azok, akik azt gondolták, hogy adott körülményeik közt a tőlük telhető legjobbat művelték. Nem ismerjük azt az embert, aki elég bölcs lenne ahhoz, hogy a világot megóvhatta volna mostani szenvedéseitől — és nem ismerjük azt az embert sem, aki elég bölcs ahhoz, hogy mostan megszabadítson bennünket.

De éppen ez a pont az, ahol kényteelnek vagyunk visszafordulni hitünkhöz és sötétlátásból dicső reménységre jutunk. Tudjuk, hogy van Egy, aki — tőlünk különbözve — nem szenvedett vereséget s aki nem ismerheti a vereséget. Krisztus csodálatos kijelentésében meglátjuk Istent nem mint távoli, velünk nem törődő

istenséget aki beéri önmagával, hanem mint Atyát, aki az emberiséget, az Ő gyermekeit a szeretettel szereti, amely olyan leírhatatlan, amilyen megmérhetetlen. Mi, akik láttuk a Krisztust, Isten Követét, Isten Fiát, kinoktól gyötörtén a keresztfán, amelyre egyedül Isten hozzánk való szeretete helyezte Őt, mi tragikus de átalakító bepillantást nyertünk annak a szeretetnek gazdagságába és valódiságába, amellyel Isten viseltetik övéi iránt. Ez a bepillantás az, ami a keresztyéneket örvendező martiromságba vitte az évszázadokon keresztül és küldte őket földünk végső határaitra, hogy terjesszék a nagy Örvendetes Üzenetet. És alázattal iktatjuk ide hálánkat, hogy még a mostani időben is szaporodnak a bizonyítékok, hogy férfiak és nők még utnak erednek, mint Krisztus hűséges és fáradhatatlan követői.

Világos, hogy egyedül Isten mentheti meg a népeket s hogy a mi Urunk Jézus Krisztusnak Atyja ezt nemcsak megteheti, hanem meg is akarja tenni. Világosabbá kell azonban válnia mindnyájunk előtt, hogy azok az eszközök, amelyeket ő követel, nem az eszményeknek mint ilyeneknek hódoló férfiak és nők csupán, hanem akik imádkozásban és imádatban állandóan megbizonyítják azokat az eszményeket Isten felséges akarata előtt — megbizonyítják és tökéletesítik és sohasem szűnnek meg újra megbizonyítani. Isten ebben a mostani válságban és akármely más válságban nem pusztán erkölcsös személyiségeket igényel, hanem azt a személyiséget, aki erkölcsösségét életben tartja és erősíti Isten teremtő érintésének állandó felújításával. Egyikünk sem lehet Isten kegyelmének hibátlan sáfára; de a világ egyetlen reménye azokban van elplántálva, akik legalább igyekeznek Istent ismerni és az ő útján járni.

Bárminemű nemzeti istenségek, a fajnak vagy az osztálynak istenségei — ezek nem elég nagyok, hogy megmenthessenek bennünket. Istennek a Krisztusban való felismerése egyáltalán nem foszt meg senkit nemzetétől, vagy családjától, vagy kulturájától. Ha valamely nemzet vagy ősi kultúra Krisztust komolyan veszi, Krisztus egy szemernyit sem irt ki abból, ami a jó nemzetben vagy a kultúrában van, hanem inkább felemeli annak magasabb rendeltetésére. Kiirtja az elzárkózást, de helyébe új tulajdonságot növeszt — jóakaratot — olyan jóakaratot, amely tágabb a nemzethez vagy a kulturához való hűség ápolásánál és arányos az isteni szeretet szélességével.

Az utolsó öt esztendő története.

(Folytatás).

Az 1935 esztendő a gyász esztendeje. Kunst Irén halála az előző esztendő végén és Gáncs Aladár halála 1935. dec. 11-én rányomja az egész esztendőre a maga bélyegét. Sokunk lelkében a pogányos miértek rajai vonulnak végig. Miért éppen most? Miért éppen a meginduló munkánál?

És miért éppen ő? És amit azonnal nem tudtunk megérteni, mert Isten gondolatai magasabbak a mi gondolatainknál, azt megértette velünk később. Megértette velünk, az elhulló gabonaszem példázatában, hogy nincsen élet, ha a mag el nem hal és minden gazdagságra valakinek rá

kell fizetni... Már arra is gondoltunk, hogy Isten még azt is elveszi amink volt, mert méltatlanok és hűtlenek voltunk addig. De akkor mikor hatan vállalták azt amit egymaga végzett akkor értettük meg, hogy a misszióknak sohasem szabad egyeseknek a munkájává zsugorodni, hanem a misszió mindenkié, hogy mindenkihez szőljon. Amikor a jubileumon e két drága munkásról megemlékezünk nem feledkezhetünk el a harmadikról sem, ki mint gyülekezeti lelkész gondolt sokat a misszióra és szintén elköltözött Jancsó András kardoskúti lelkészre. Isten bölcs és kifürkészhetetlen akaratában megnyugodva áldjuk őt, hogy ilyen munkásokat adott egyesületünknek és egyházunknak, akiknek neve és áldozatos munkája sokáig szívünkben fog maradni, és megőrzi a munkájuk eredménye.

Az 1936. esztendőben azt mutatta meg nekünk az Isten, a 100. évét ünneplő lipcsei misszióban, hogy ő él és akik benne hisznek nem látnak halált soha örökké. És ez vonatkozik a munkákra is. Száz esztendő mennyi veszteségről és mennyi halálról prédikál. És mégis, Isten nem hagyja porbaejteni az ő ügyét. Mennyi emberi kishitőség, gáncsoskodás, elhidegülés, de Isten ügye mégis dadalmaskodik. Ezt tanulhattuk meg abban az esztendőben, mikor köztünk járt D. D. Ihmels igazgató s több gyülekezetet meglátogatott.

Az 1937. esztendő újra a hálaadás esztendeje. Isten mintha vissza akarta volna adni amit elvett. Mintha újra meg újra azt kellett volna megtanulni mint leckét! Nézzétek, nemcsak lipcsei, hanem vannak Gossneri neuendettelsau, bétheli missziók is, vannak orvosi és diakonissza intézmények, melyek mind az én jóvoltomból élnek immár 100 és 50 esztendeje. Miért kicsinyhitűsködtök. Imádkozzatok és könyörgjétek... Ne félj csak higj. És Isten megtartja a szavát. Isten is meghallgatta az imádságainkat és 1937-ben tőlünk messze 3000 km-re elhívta a misszió szolgálatába Kunos Jenő testvérünket. Isten nem hagyja elejteni az ő munkáját. Amikor Kunst Irén mint első magyar női munkás Kínában meghal, nyomába lép Vasa Matild. S amikor kihullt a napokban Vasa Matild kezéből a misszió staféta botja, újra átveszi egy magyar lélek: Kunos Jenő. Mi volna ez, ha nem Isten keyyel-

me, amire mi csak azt felelhetjük: csodálatos ez a mi szemünk előtt, az Úrtól lett e dolog.

És az utolsó esztendő az 1938. esztendő a várakozás éve lett. Meg kellett tanulnia Kunos Jenőnek és a magyar misszióegyesületnek, hogy az elhivatástól még messze van a kiküldetés ideje. Amint a tanítványok életében is volt várakozási idő így a mi életünkben is van ez volt. Istennek legyen hála, hogy ezt is feltudtuk használni az önvizsgálatra az igazibb összetöretésre és felkészülés-

A legfiatalabb gyermekszövetségi tag.

re. Minden offenzívát meg kell előznie a u. n. „hinterland“ megerősödésének. Ezt a megerősödést szolgálja a népfőiskola és az evang. munka elindulása. És amikor az 1938. esztendőben a misszióegyesület keretében felépült az első magyar népfőiskola, finn és magyar fillérekéből, akkor a misszióegyesület végtelenül hálás volt Istennek, hogy megengedte bizonyítani, hogy a belmisszió és a külmisszió szorosan összetartozik, mindkettő egyformán drága neki és egyik segíti a másikat, de egyik sincsen csak önmagában.

Hisszük, hogy ha a bűnbánat és felkészülés őszinte és mély volt, Isten az 1939. esztendőt nemcsak 30 éves jubileumnak esztendjévé, hanem az igazi magyar külmisszió elindulásának esztendjévé fogja avatni.

Ezért nem véletlen az, hogy amikor elindul magyarországon az evangelizációs munka, akkor épül fel a

népfőiskola és akkor erősödik meg Kunos Jenő kiküldetése Kínába. Örök lelki törvényszerűségek és igazságok válnak itt valóra annak szeme előtt, ki látja, hogy Isten él és csodásan dolgozik.

Összefoglalva a magyarhoni misszióegyesület az utóbbi 5 esztendő alatt a következő munkákat kezdte el, illetve végezte el:

1. Úgy Budapesten, mint a fiókegyesületekben hónapról hónapra megtartották a külmissziói bibliáórákat, előadásokat, igehirdetéseket. Ezek a munkának csendeskamrái,

azok a kis kohok és sejtserű alápok, melyeken nyugszik a munka. És ha valamiért, akkor elsősorban ezért kell hálát mondanunk, hogy Isten igéjét még szabad hirdetnünk és Isten újra meg újra megmutatja, hogy az ő Igéje nem tér vissza üresen. Csak a budapesti órákról szólva jegyezzük fel, hogy öt esztendő alatt 60 előadás, 60 írásmagyarázat hangzott el kb. 120 előadóval, nem számítva ide az egyes konferenciákat vagy nagyobb templomünnepélyeket.

(Folytatjuk.)

Kunos Jenő levele.

Vöröstenger, 1939. február 24.

2. Móz. 4, 12., 2 Kor. 3, 5.

Kedves Testvéreim az Urban, Ti Ismerősök és Ismeretlenek!

Ki tudná megmondani, hogy hány fokos melegben kezdtem neki e levél megírásának. Nem is gondoltam volna elindulásomkor, hogy már itt a Vörös-tengeren is ilyen nagy hőség van. Mielőtt azonban a még nagyobb hőség nehezebbé tenné a levélírást, megpróbálom leírni mindazt, ami a legutóbbi 5—6 hét alatt velem történt.

Mindenek előtt megemlítem, hogy január közepe táján egészen váratlanul lepelt meg Pauna missziói igazgató levele azzal a kirkel, hogy a közeljövőben elindulhatok Kínába. Meglepetés volt ez azért, mert hisz én azzal jöttem el Finnországból karácsony előtt, hogy január végén Angliába megyek tanulmányaim folytatására. Úgy gondoltuk ugyanis, hogy az ősz előtt nem mehetünk el Kínába. És most mégis útban vagyunk.

A fenti levél vétele után jött a második levél, amely már tényeket tartalmazott. A finn Missziói Társulat két misszionáriusnője és az én számomra megrendelte a jegyet az angol Corfu hajóra. Felszólított az igazgató úr egyben, hogy minél előbb szerezzek útlevelet és a kínai vízumot szerezzem meg a legközelebbi kínai követségtől. A Corfu hajó Marseilleből indul február 18-án.

Valaki időközben Finnországból felhívta a figyelmemet a herrnhuti

testvérgyülekezet Losungjára, napi jelszavára. Febr. 18-ára a levellem elején levő két ige volt feljegyezve „Most hát eredi! Én leszek a te száddal és megtanítalak arra, amit beszélned kell.“ Nemde csodálatos biztatás ez! És azután a másik igehely: „A mi alkalmatos voltunk Istentől van!“ Ez is biztatás az elinduló misszionárius számára, annak számára, aki tudja, hogy mi semmik vagyunk, hogy mi nem tudunk semmit gondolni, semmit mondani és senkit megeleveníteni.

Február 2-án a Misszióegyesület 30 éves jubileumával kapcsolatban megtörtént beiktatásom a kiváltságos és szent szolgálatra. (Erről a Harangszó részletesen beszámolt.) Majd február 5-én volt búcsúprédikációm a győri templomban. Milyen csodálatos textusai voltak is annak a napnak: I. Kor. 9, 24—27; és Máté 20, 1—16. v. Az elsőnek egészen személyhez szóló üzenete volt, míg az utóbbi elénk állítja Isten jóságát, amely az önhibáján kívül tétlenül álló egyházunkat is munkához szólítja.

Nem tudom megemlítés nélkül hagyni az utolsó úrvacsoránk alkalmával tartott igehirdetés alapigéit: I. Kir. 19. r. 7—8. v. S valóban annak az ételnek erejével megyünk negyven nap és negyven éjjel.

Győri otthonartózkodásom utolsó napján Isten segítő társat adott mellém. Templomot betöltő kiváncsi sokaság és imádkozó lelkek előtt Kapi püspök úr áldotta meg Liesche Natáliával való frigyemet. (Alapigék:

Rúth 1. r. 16—17.) Ő az, aki követni akar engem, ahova én megyek. Hogy mikor lesz erre lehetősége, még nem tudjuk, talán az elkövetkező ősszel, talán később. Imádságos lélekkel le tesszük ezt is Isten kezébe.

Egy órával esküvőnk után a fehérfalú győri templomban, amelynek oltára előtt kereszteltek, konfirmáltak, szenteltek lelkésszé, áldották meg házassági szövetségemet, megkezdődött a búcsú seurat. Erről is bizonyára írtak már mások. Kedvesek és drágák voltak számomra a Misszióegyesület elnökének, titkárnak, az egyházkerületi Missziói Gyermekezővetség vezetőjének, volt professzoromnak, finn barátomnak szavai, ígéhirdetése, de különösen megindító volt számomra hallani a felpécsi gyermekek imádságát és kedves drága leveleit. Azon az estén még bizonyosabbá lettem a felől, hogy jobb nekem, jobb az én drága egyházamnak, ha én elmegyek engedelmesen. Tudom, hogy a mi Istenünk nagy uralmasságáért, az én fogyatékos szolgálatom által is világosság ragyog fel azoknak, akik a sötétségben és a halál árnyékában ülnek. S hogy ebben a szolgálatban Isten hírsége mellett a Ti imádságaitok is támogatnak, arról meg vagyok győződve és arról igyekeztek biztosítani azok a levelek, üdvözetek és táviratok, amelyeket közelből és távolból kaptam.

Még most is magam előtt látom a győri pályaudvaron egy csoportban álló rokonokat és barátokat, akik a kora hajnali órákban kikísérték. És még hallom a vonat induláskor felcsendülő éneküket: „Maradj meg kegyelmeddel velünk óh Jézusunk...”

Február 15.-én hajnalban átléptem a magyar határt. Nem először tettem ezt. Most azonban egészen más érzéssel adtam át az útlevelemet, hiszen most „kivándorlónak” számítok, mivel tengerentúli országba megyek. Bárcsak minél kevesebb „kivándorlója” lenne Isten országának és minél több „bevándorlója”, Kínában is!

Bécsben azután volt időm gondolkozni az elmúlt napok eseményei felett. Ugyanis vonatom indulásáig volt kb. 3 óra várakozási időm. Eltelt az is. Kilenc óraker elindult a gyorsvonat dél felé. Schneeberg, Rax, Semnering hósípkás hegyei hamarosan elmaradtak, alagutakon, viaduktokon keresztülfutó vonatunk az

est beálltakor megérkezik az olasz határra. Milyen más volt minden Velencében, ahova este fél 11-kor érkezünk. Gyönyörűen kivilágított pályaudvar, szökőkuttal. Közvetlenül az állomás épület előtt sikló, kis hajók, gondolák, nyájasan enyhe levegő, egészen mese-szerűen hatottak rám a havas és jeges vidék után. Természetesen nem merészkedtem el messzire, hiszen vonatom éjjelkor folytatta útját Milanon—Genován keresztül Marseille felé. Reggelig valamelyest aludtam és csak Genova felé ébredtem fel. Nem győztem csodálkozni azon, hogy úgy Milano és Genova, mint Genova és Nizza között egyik alagutból a másikba értünk.

Velencében 2 magyar szállt be ugyanabba a fülkébe. Pesti Naplót olvasnak. Félszemmel rövid hírt olvasok Kínába indulásomról. Majd megindul a beszélgetés. Megtudom tőlük, hogy artisták és hogy egyikük járt már Kínában is. A klimatikus viszonyokra vonatkozólag hasznos tanácsokat ad. Most Kairóból jönnek és Délamerika felé mennek. Miért e sok utazás? Az emberek szórakoztatására és testi ügyességük fitogtatására. Megszégyenítő, hogy mi mindénre képes az ember a test szolgálatában, de hogy félünk a nehézségektől, ha a lélek megmentéséről van szó.

Csütörtökön d. u. már a francia tengerparton robog hosszú vonatunk. Balra a gyönyörű kék tenger, kertek, ligetek, a lombok között sárga citromok és narancsok virítanak. Zöldeségek kertekben mezítlábas emberek kapálnak, de ha jobbra tekintünk ki az ablakon a távolban hóval fedett hegycsúcsokat láthatunk. Közben osztrák emberrel beszélgetünk németül. Adventista prédikátor, aki szintén Kínába készül. Csodálatos bibliaismerettel igyekszik kifejtetni érveit a szombat megünneplése mellett. Körülbelül egy órán át beszélgetünk a vonat folyosóján komoly keresztyén életről.

Marseille előtt egyszer át kellett szállnom a Bécsből jövő közvetlen kocsiból. Marseilleba kora esti órákban robogott be vonatunk. Az állomásról barátságosan elkalauzoltak egy kis szállodába, ahol kipihentem 2 éjjeli utazás fáradságait.

Reggel kísértálmam a kikötőbe, hogy megkeressem a hajót és utitársaimat, akiknél a hajó jegyem is volt.

Minden rendben volt és felszálltam a Corfu gőzösre. Közben a kikötő munkások százai a ládáknak és zsákoknak garmadáit sülyesztették a hajó belsejébe. Eltudjuk-e képzelní, hogy mi minden befér egy 15.000 tonnás hajó gyomrába? (Ezerötszáz vasúti vagon rakományának felel meg.)

Az utasok nagy része Marseille megtekintésére indult. Ennek a hatalmas kikötő városnak utcáin gyakori látvány a szinesbőrű ember, a szurokfekete színű néger is. Különben a mi hajónkon is malájok nemcsak a legénység egy része, hanem a pincérek nagy része is. Az a jó, hogy az utasok között is vannak szinesek és hogy vannak fehérek is, akik szolgálnak. Különben rettenetes lenne az ellentét kiszolgált fehérek és a csak szolgáló szinesek között.

Még az elindulásom előtt berendezkedtem kabinomban, ahol egy hónapig lakom. Port Saidig hárman voltunk, Penang-ig ketten vagyunk, azután Shanghaig egyedül. Az első naptól kezdve igen jól aludtam eddig mindig. Természetesen 18-án hajnalban felbredtem, amikor kevéssel 4 óra előtt megindultak a hajó gépei. Felsőhajítottam: Te indítasz most bennünket. Add, hogy Veled járjunk az egész úton!

A Földközi tengeren már érezhetjük a nap sugarainak melegítő hatását. Az első napokban igyekezett is mindenki élvezni a tenger szépségeit, majd lassankint megindult a szokott élet. Napközben természetesen mindenki a fedélzeten van, olvas, tanul, sportol. A kabinokban nappal túl meleg van.

19-én az első osztályú ebédlőben anglikán istentisztelet volt. Az orgonát harmonium és gordonka helyettesítette, az oltárt pedig térdeplővel ellátott emelvény, amelynek felénk eső részét angol zászló díszítette. A legmeglepőbb számomra az volt, hogy az istentiszteletet maga a kapitány végezte és hogy annak csak liturgikus részét végezte prédikáció nélkül. Ha lett volna is prédikáció, akkor sem sokat értettem volna belőle. Az előttem levő énekeket azonban majdnem teljesen megértettem. A dallamukat is elég könnyű volt elsajátítani. A legszomorúbb azonban az volt, hogy aránylag csak az utasok fele volt hajlandó megjelenni az istentiszteleten.

Első kikötő utunk folyamán Málta volt, ahova vasárnap alkonyatkor ér-

kezünk. Délben minden utas kapott Máltáról szóló prospektust (s azt szétszűtik minden kikötő előtt.) Aból már előre képet alkothattunk magunknak erről az erődítményről. Ezen a kis földközi-tengeri szigeten 35.000 angol katona van, akik főként a hajóhadhoz és a légi erőhöz tartoznak. A bennszűlött lakosság alig a kétszerese annak. Nem is mentünk egész közel a parthoz! Az utasokat kis hajókkal és csónakokkal szállították a partra. Azt a szorongást és lármát, ami ott a hajó körül uralkodott, nehéz lenne leírni. Pár óra alatt megtörtént a ki-és berakodás és este nyolckor már útban voltunk Port Said felé, ahova szerda hajnalban ötre jelezték érkezésünket.

Jóllehet itt sem állott hajónk egészen a part mellé, mégis a le- és felmenetel sokkal egyszerűbb volt pontonhid segítségével. Itt a két finn misszionáriusnővel kiszálltunk, hogy felkeressük a város mohamedán negyedében a svéd missziói állomást.

Milyen eleven élet volt is abban a missziói iskolában már reggel hét órákor. A gyermekek épen akkor fejezték be reggelijüket. A legtöbbje fekete, göndörhajú, de van köztük egy-két európai szűlő gyermekei is, sőt zsidó is. Résztvettünk a tanítás megkezdése előtti áhitaton is, amelyet a tornateremben a tanítóikkal együtt tartottak. Az egyik kis mohamedán lurkó úgy ott, mint a tateremben szigoruan fején tartotta sötétpiros fezt. Fülében függő ékeskedett. Ne gondoljuk ám, hogy azok a gyerekek mind keresztyének már. Nem. De a tanítók azok és ők a legjobb meggyőződésükkel keresztyéneket igyekeznek nevelni belőlük. Két nő kezdte meg a munkát. Kicsiny volt a kezdet, de ma már 7 bennszűlött tanítóval, akik saját neveltjeik, végzik a magvetést. S talán ők nem, de mások majd aratják az adott termést.

Mire visszamentünk a kikötőbe és felmentünk a hajóra, láttuk, hogy a hajó körül csónakokban levő emberek keleti szőnyegeket, bőrárukat stb. igyekeznek rátukmálni az utasokra. Micsoda alkuozás folyik míg végre üzletet kötnek. Azután felhajítják az illető utasnak a kötelet, amelyen az felhuzza a szatyorban levő tárgyat és amelyen azután leereszti a pénzt.

A szuezi csatorna szájában vagyunk. Hatalmas óceánjárók jönnek

délfelől és mindenféle teherhajók. A mi hajónk mögött is felsorakozik a délfelé törekvők sora. A csatornán jóllehet meglehetősen széles, csak egyirányú forgalmat bonyolítanak le. Két ilyen nagy hajó csak úgy tudja elkerülni egymást, ha a másik addig lehorgonyoz. A forgalmat a 100 km-nél hosszabb csatorna közepe tájáról rádió segítségével irányítják. A nagy hajók csak 7 és fél mérföld óránkénti sebességgel haladhatnak s így az út kb. 12 óráig tart. Közben gyönyörködhet Egyiptom pálmáiban, aminek éppen az ellenkezője a másik oldalon kezdődő arab sivatag a maga homoktengerével. Mennyire meglepenegett előtünk minden a bibliai történetből, amikor arra felé jártunk, ahol József testvérei utaztak egykor Egyiptomba. Amikor elhaladtunk a Vörös tengeren a Sinai hegy mellett. Szinte észre se vettük, hogy azóta milyen hosszú idő telt el, hogy a szárnak se hire se hamva ezen a vidéken és csak áramvonalas autók futkosnak a csatorna partján végig húzó múton. A néha-néha ügető lépésben elhaladó tevék csak feledteték a viszonyok és a körülmények megváltozását.

A hajónk utasai nagy részben angolok. Magyar rajtam kívül csak egy zsidó asszony, akinek férje Bombayban állatorvos. Misszionáriusnő sok

van az utasok között, akik angolok és amerikaiak. Az anglikán egyházhoz 5, a methodistához 3, a szabadegyházhoz 3 tartozik és csak hárman vagyunk evangélikusok. Engem egészen meglepett, hogy milyen keveset tudnak az evangélikus egyházzól! Őt kivételével, akik Japánba, illetőleg Indiába mennek, a többiek mind Kína felé vannak útban és Shanghaiban szállnak partra. Egy missziói orvosnak a felesége nagyon bodognak tart bennünket, hogy mi olyan nyugodt helyre mehetünk mint Peking, ahol a háborúnak semmi nyoma sincs.

Egy idős misszionáriusnő naponta ad egy-egy angol órát nekem, sőt kínaiul is tanítana, de mivel az ő kiéjtésük nagyon eltér a mienktől azt nem tanulok a hajón.

Időnként tartunk angolul bibliaórát az amerikai misszionáriusokkal. Természetesen ez még nehezen megy, jóllehet egyre jobban belejövünk az angol nyelvbe.

Mire ezen levelem megjelenhetik a Missziói Lapokban, arra, ha Isten megengedi mi már Pekingben a nyelviskola padjaiban ülünk.

Most már be is fejezem.

Sok szeretettel köszönt minden misszió-barátot

testvéretek az Urban:

Kunos Jenő.

Missziói imaóra.

1939. évi jelmondatunk: „Mindent amit csak cselekesztek szóval vagy tettel, mindent az Úr Jézusnak nevében cselekedjétek, hálát adván az Istennek és Atyának Ő általa.“ (Kol. 3, 17.)

A Misszióegyesület tagjai és a misszió barátai minden hónap második keddjén, tehát most: április 11-én, missziói csendes órát tartanak. Vagy csoportokban, vagy, ha erre nem nyílik alkalom, magánosan.

Áprilisi imaóránkon *örvendezünk a Feltámadott Krisztusban.*

„Ha meghal az ember, vajjon feltámad-é?“ — Jób 14, 14.

„Én vagyok a feltámadás és az élet: aki hisz énbennem ha meghal is, él; És aki csak hisz énbennem, soha meg nem hal.“ — Ján. 11, 25, 26.

„Ha feltámadtatok a Krisztussal, az odafelvalókat keressétek, ahol a

Krisztus van, az Istennek jobbján ülén.“ — Kol. 3, 1.

Sohasem szabadna elfelejtenünk, hogy mi annak az Egyháznak a tagjai vagyunk, amelynek Feje és Ura a halálból feltámadott és teljes hatalommal rendelkező, örökkön élő Jézus Krisztus. Nem indulhatunk a magunk feje után. Sok örömtelen keresztyén munka származik abból, hogy a munkás egészen sarokba állítja és figyelmen kívül hagyja élő Urát és Királyát s olyan feladatokat kap vagy olyan szolgálatokat végez, amelyeket vagy maga eszelt ki, vagy amelyeket az adott helyzetben és körülmények között szükségesnek, célszerűnek tart. Ezekben a munkásokban nem él semmi a Krisztus örömeiből, mert elvesztették a kapcsolatot az örvendező élet forrásával élő Urallal.

Nem csoda, hogyha a Krisztus nélkül vállalt, vagy más oldalról ránk kényszerített munka különböző nehézségekbe, gondokba, bonyodalmakba sodor, amelyekből nem látunk ki vezető utat, amelyek aggasztanak, nyomnak s előbb-utóbb odáig fajulnak, hogy csúfos kudarcaink nyilvánvaló tehetetlenségünk következtében nyámoltalanokká és félenekké válnak. Elszívárog szívünkől a bátorság és a kedv.

Amíg a kötelességtudat vezérel bennünket, addig a magunk személyes értékére vagyunk tekintettel és azt kívánjuk gyarapítani. Jézus Krisztus helyett az erkölcsös voltunkat ültetjük a királyi trónra. A „világ világoassága“ nem az ember erkölcsi érzéke, hanem a Jézus Krisztus, aki megvilágosít minden embert. A kötelességteljesítés eltölthet bennünket az önelégültségnek bizonyos örömeivel, de ez nagyon távol áll a Jézus Krisztusban való tiszta és alázatos örvendezéstől és az ő parancsának teljesítésétől. A keresztyén ember Krisztusnak jó és hű szolgája és azt műveli, amire Ura kirendelte.

A feltámadott Krisztusban való örvendezés azon alapszik, hogy a keresztyén ember Urától kapott meg-

biztatásában hiven, minden erejének latbavetésével eljár.

Kérjük Istent, hogy Kunos Jenő kínai munkáját áldja meg, adjon neki testi és lelki erőt, kitartást; oltalmazza meg minden veszedelemben. Hogy a Missziói Gyermekszövetség vezetőinek adjon sok örömet munkájukban. Hogy gyülekezeteinket tegye az élő Ur élő gyülekezeteivé. Hogy a Husvétii Ünnepeket tegye a szent öröm ünnepévé.

Adjunk hálát Istennek, hogy a mostani nehéz időkben is, amikor a nemzetek közt olyan nagy a féltékenység és a feszültség, Madrasban összeültek kínaiak és japánok a közös hitben és az azonos elhivatás tudatában. Hogy a missziói munka nyomában nekünk is adatik missziói öröm. Hogy a Népfőiskola megtartotta első tanfolyamzáró vizsgáját. Hogy egyesületünk tagjainak száma gyarapodik.

Ima: Mi Urunk Jézus, segíts, hogy mindig dicsőíthessünk téged lelkünk gondolataival, szívünk vágyaival, ajkunk beszédével, kezünk cselekedeteivel, lábunk útjaival; amiként azokhoz illik, akik téged iparkodnak követni. Ámen.

H I R E K.

Túróczy Zoltánt, Misszióegyesületünk tanácsának tagját a nyíregyházi egyházközség egyhangúlag meghívta lelkészének. Beiktatása március 19-ikén volt. Turmezei Sándor, egyesületünk tanácsának tagja és a Missziói Gyermekszövetség országos vezetője iktatta be hivatalába.

Üllői-úti imaóra március 14-ikén. A jól látogatott imaóra elején Danhauser László titkár, a végén Várad Lajos csepeli lelkész imádkozott. Detre László mendei lelkész tartott előadást a kínaiak vallásáról. A kínaiak vallásos életében háromféle irányt lehet megállapítani; ezek a konfucianizmus, a taoizmus és a budhizmus, de nem lehet őket élesen elválasztani, mert minden kínaiában mindegyikből van több-kevesebb. A konfucianizmus az elfogadott államvallás. Konfucse államférfiú volt és nem tartotta magát vallásalapítónak. Erkölcsi követeléseket állít fel ötféle viszonylatban:

úr és szolga, férfi és nő, atya és gyermek, idősebb és fiatalabb testvér és a barátok viszonyát egymáshoz. Az alacsonyabb rendűnek kötelessége a magasabb rendűhöz igazodni. Konfucse öt erényt követel meg: jóakarát, igazságosságot, rendszeretet, bölcseséget és őszinteséget. Különösen nagy tiszteletben tartják az őseket. A bálványimádás és a természet imádás nagyon elterjedt. A taoizmus Laoce nevéhez fűződik. E szerint Isten nem gyakorolja hatalmát közvetlenül, hanem vannak közvetítő istenségek, a taok. Ezek bizonyos rangsorban állnak: a falu taoja kisebb rangú, mint a városé, a városé kisebb rangú, mint a tartományé. Minden falunak, városnak, magának a birodalomnak megvan a mása a mennyben. Az ősök tiszteletének helye a sír; a holtak sírjait igen tisztelik, nem engedik háborgatni. A budhizmus Indiából került Kínába a Kr. u. 4. század táján;

hamar elterjedt, de később üldözték és ma csak megtűrt szekta. A kínaiak élete a rossz szellemektől való félelemben telik el; ezeket a gonosz szellemeket akarják minden képpen kibékíteni. A kínaiak vallásában vannak keresztény szempontból is nagyon értékes erkölcsi követelések, de a hiba az, hogy nem tud erőt adni a követelések betöltésére. A kereszténység lényege ezzel szemben az, hogy Isten ad minékünk, Isten ajándékoz meg bennünket. — Az értékes előadás után Kósa Pál rákoskeresztúri lelkész tartott írásmagyarázatot Máté 15, 21-28. alapján (A kananeai asszony). — Az áprilisi imaórán (ápr. 11.) Szenczy Gábor ismerteti a kínai kereszténységet, Jávor Pál tart írásmagyarázatot.

Újonnan belépett tagok: Heszler Samu ny. lelkész Sopron, özv. dr. Zolnay Jenőné Budapest, Ruttkay Elemér s. lelkész Cegléd, Szlávik Nővérek Sopron, Hatvani Év. Nőegylet, Pavcsó Rudolf Budapest, özv. Szabó Antalné Orosháza, Zimmer Péter Budapest.

Kunos Jenő a következő finn nyelvű könyveket adományozta a misszió-egyesület könyvtárának: (Címeiket magyarul közöljük) *Íme, ezek megszűröljönnek* (Kínai ker. vértanuk élete), *Missziói vértanuk élettörténete I.—II. kötet, Az Isten kertje (Afrika), A varázsló átka (afrikai elb.), Ráhel könyve, Híres afrikaiak, Uganda hőse, Varázshot és Kereszt, Előre és felfelé, Misszió és a vasárnapi iskola, Elbeszélés a megújuló Kínáról, Ambó néger mindennapi kenyere. Az ébredő Kína, 25 év Kínában.* — E helyen is hálás köszönetet mondunk Kunos Jenőnek. Finnül tudók kölcsön kérhetik a könyvet.

Francia protestáns misszió. Dr. Teleki László gróf, a KIE ü. v. alelnöke írja egyik cikkében az Ébresztő márciusi számában: „A francia egymilliónyi protestáns még ma is óriási erőtényező a francia közéletben. A közgazdasági, a tudományos és a politikai élet számára ma is nagy embereket nevel a hugenotta egyház. Fogalmat alkothatunk magunknak arról a missziói elkültről, amely áthatja a francia protestánsokat, ha tudjuk, hogy ők 70 misszionáriussal szolgálnak ma is a pogányvilág népét.”

A Lutherisches Einigungswerk (Allgemeine Evangelisch-Lutherische Konferenz) fennállásának hetvenedik év-

fordulója alkalmából alapítási helyén, Hannoverben, f. évi szeptember 17—21-ig „Luthertagung“ néven jubileumi konferenciát rendez.

A Népfőiskola felavatása. A nagytarcsai „Tessedik Sámuel Evangélikus Missziói Intézet”-et március 20.-ikán avatta fel D. Raffay Sándor bányakerületi püspök. Az ünnepélyen Onni Talas finn követ is megjelent és beszédet mondott, örömét fejezve ki, hogy a magyar evangélikusságnak az egész finn nemzet üdvözlését átadhatja.

Újabb vetítógép. Misszióegyesületünk egy második (kisebb) hordozható vetítógépet szerzett be. A tél folyamán több kérésnek nem tehetünk eleget, úgy, hogy szükségessé vált még egy gép vásárlása. Ügyünk érdekében reméljük, hogy a jövő télen a két gép is kevés lesz!

Szombathelyi Missziói Gyermekszövetség vezetője Sokoray Miklós vallásitanító lelkész jelenti az 1938. évi munkáról, mint a szövetség vezetője. Az év folyamán 17.60 P értékű bélyeget kaptunk, melynek jó részét eladtuk. Munkánk két félvre osztott. Januártól júniusig és szeptembertől decemberig. Az összejöveteleket a hó második vasárnapján tartjuk a vasárnapi iskola keretében. Bélyeg eladás, staniol, használt bélyeg gyűjtés minden vasárnap folyik. Gyermekestiszteleteken is többször kitérünk a misszióra, sőt a leánydiákszövetségben is megtárgyaljuk. Vezetők az egyes csoportoknál: a diakonissa nővér, valamint Turcsányi Klára és Szalay Anna tanítónők. Az egyes csoportok létszáma kb. 15—15. — Az I. félévben, husvét táján nagyobb szabású missziói ünnepélyt tartottunk sok szereplővel. A második félévben karácsonyfaünnepélyünk volt. Tartottunk mesedélutánokat és vetítettképes előadásokat.

Szentgotthárdi Gyermekszövetség Scherer József lelkész vezeti. Havonta tartottak összejöveteleket s a múlt évben is volt műsoros ünnepélyük. Ez alkalomra írta a szentgotthárdi gyerekek számára a „Gabi látogatónak” c. külmissziói szindarabot, melyet egyesületünk azóta kiadott és előadási joggal együtt iratterjesztésünk csekély 20 fillérért árúsít. — Ezidén február 25-én volt könyvsorossal egybekötött missziói ünnepély. Volt nagy öröm és a tagok száma 11-ről menten fellemlkedett 25-re.

Az alszopori Gyermekszövetség az iskolaév elején alakult 30 taggal, Nagy Lajos tanító vezetésével. Megható az a hűség és szeretet, amivel a szopori gyerekek a misszióhoz ragaszkodnak, s ezt leveleikben a kerületi vezetővel közlik. Dec. 18-án rendeztek műsoros missziói ünnepélyt. Az iskola év első felében, dec. 31.-ig 8 P 28 fillér áru bélyeget vettek meg a gyerekek.

Celldömölki Gyermekszövetségünk buzgó vezetője Ludván Sándor igazgató-tanító. Jelenleg 18 tag van. Minden évben okt. 31.-én van az ünnepélyes tagfelvétel és fogadalomtétel. A múlt évben 12 új tagot avatott Molitorisz János esperes. Minden hónapban van összejövetel. Bibliai lottójátékkal a gyerekek szívesen játszanak. Karácsony hetében missziói ünnepélyt rendezett a Szövetség: színdarab, szavaltatok és énekek, valamint az esperes buzdító szavaival egybekötve. A bevételből: 16 P a missziónak, 10 P pedig a Népfőiskolának jutott. — Szorgalmasan vették a gyerekek a bélyeget is s ezenkívül minden tante remben ott van a missziói sárga per-

sely is. Ezek kiürítése az évzárásakor történik.

Nyilatkozat. Nemrég nevem alatt egy Missziói Kiskaté jelent meg, melynek anyaga azonban csak részben való tőlem. E benne közölt verseket jórészt özv. Vargha Gyuláné írta, s a második résznek szintén más a szerzője. Midőn a Káté tervezetét a múlt évben a Misszióegyesületünk elnökségének elküldtem, az volt a kérésem, hogy az általam írt rövid káté-anyag egy kis történeti részzel egészítettessék ki, s mint a Misszióegyesület kiadványa névtelenül jelenjen meg. Misszióegyesületünk Titkárát pedig azzal a kéréssel kerestem fel, hogy a versek közléséhez a szerzőtől: özv. Vargha Gyulánétól kérjen engedélyt. Ezek után nagy volt a meglepetésem, mikor megtudtam, hogy a Kátén mégis az én nevem szerepel. Mivel nem szeretnék idegen tollakkal ékeskedni és hamis látszatot kelteni, azért tartottam szükségesnek e nyilatkozat megtételét. Tokaj, 1939. március hó 24.-én.

Türmezei Sándor
evang. lelkész.

A Misszióegyesület tagjai 1939. február 18.

Abaffy Gyula Békés, **Ádám Antalné** Kiskörös, **Ágfalvai egyházközség**, **Agner Antalné** Kiskörös, **Ajkay Jenő** Szentgötnárd, **Albert János** Kiskörös, **Aisószeli-i lelkesi hivatal**, **Arató István** Kőszeg, **Asbóth József** Körmend, **Asbóth László** Magyargencs.

Baad-Madas Intézet Budapest, **Bácsi Sándor** Pápa, **Bakay Péter** Apostag, **Balazs Béla** Alsóság, **Balfi egyházközség**, **Balogh János** Acsád, **Barány László** Pápa, **Baranyai Mária** Lébény, **Baráth Károly** Rimaszombat, **Bárdy Ernő** Mezőberény, **Barilich Edéné** Várpalota, **Beál Valéria** Rimaszombat, **Benkőczy Dániel** Makó, **Benvó Vilmo**s Budapest, **Benzing István** Monor, **Vitéz Berkényi Edé** Ecseny, **Dr. Bertha Benő** Sárvár, **Berzsenyi Jánosits Miklós** Celldömölk, **Beyer Pal** Ágfalva, **Bezegh Sámuelné** Budapest, **Bikfalvy Miklósné** Galgagyörk, **Biszkup Ferenc** Mezőberény, **Bódy Pál** Tapiósztele, **Borciczky Károly** Pestszentlőrinc, **Borgulva Endre** Szarvas, **Borostyánköi Imre** Budapest, **özv. Boros Józsefné** Budapest, **Borsos Magda** Mezőnagymihály, **özv. Both Jánosné** Zalaegerszeg, **Böjtös László** Vadosfa, **Brenn Zoltán** Zalaegerszeg, **özv. Brooser Mórné** Albertfalva, **Broschko G. Adolf** Budapest, **Brózik Erzsébet** Békéscsaba, **Büki Jenő** Mekenyes.

Chugyik Pál Aszód, **Clementis Zoltán** Erdőkürt, **Csákö Gyula** Sátoraljaújhely, **Csapó István** Újmalomsok, **Csengődy Imréné** Kiskörös, **Csengődy János** Kiskörös, **Cséry Lajos** Dombóvár, **Csielka Katalin** Nagytarcsa, **özv. Csonka Józsefné** Pestszentlőrinc, **özv. Csonka Pálné** Nyiregyháza, **Czelder Valéria** Rimaszombat, **özv. Czinkotszky Pálné** Orosháza, **Dr. Czukor Gáborné** Budapest.

Dadó Erzsébet Pécs, **Danhauser László** Budapest, **Danhauser Rezső** Budapest, **ifj. Dan-**

hauser Rezső Budapest, **Danielisz Róbert** Harka, **özv. Darula Sámuelné** Kispeszt, **Dr. Deák János** Sopron, **Dedi-szky Gyula** Kiskörös, **Dianiska Mária** Saigótarján, **Dicsa Ferenc** Kiskörös, **Divéky Istvánné** Esztergom, **Dobos Alajosné** Kispeszt, **Dörre Endréné** Budapest, **Drenyovszky János** Kispeszt, **Dubovay Géza** Sopron.

Dr. Ebner Ferencné Budapest, **Egyházaskozári egyházközség**, **Emődi Elemér** Kecskemét, **Erdős János** Magyaróvár, **Erzsébetkőr** Budapest.

Fábián Imre Sárszentlőrinc, **Falb András** Budapest, **Faragó Ferenc** Orosháza, **Feiler Ernő** Gyoma, **Fekete Géza** Budapest, **Fekete Jánosné** Gomba, **özv. Félix** Kelemené Budapest, **özv. Fényes Mihályné** Nagytarcsa, **Frnczy Zoltán** Sopron, **Friedrich Luiza** Sopron, **Fuchs János** Egyházasköz, **Fuchs Pál** Iharosberény.

Gaal Sándor Alsómesteri, **Gách Vilma** Kispeszt, **özv. Gáncs Aladárné** Budaqest, **Gerencsér Zsigmond** Mörichida, **Gern Lajosné** Budapest, **Glatz József** Rákosszentmihály, **di Gléria Antal** Budapest, **Görög Tihamérné** Budapest, **Gross János** Kistormás, **Gulyás Sándorné** Kispeszt, **Gyékényesi Ildikó** hivatal, **György Hugó** Budapest, **Györi Diakonissa** Anyaház, **Gyuricza Mihály** Kiskörös, **Gyürky Irma** Rimaszombat.

Hager Jenőné Budapest, **Hajas Dénes** Csöngye, **Haluska Róza** Budapest, **Hanzmann Károly** Sopron, **Harkai egyházközség**, **Harkai Nőgyelet**, **Harmati Béla** Ósagárd, **Hatvani Ifjúági Egyesület**, **Dr. Hilscher Zoltán** Budapest, **Hofbauer György** Pestszentlőrinc, **Honéczy Pál** Pilis, **Horusitzky Henrikné** Budapest, **Horváth Árpádné** Budapest, **Horváth Vilma** Budapest, **Horváth Suzsánna** Győr, **Höll Aranka** Kispeszt, **Hrivnyák János** Medgyesegyháza, **Huszár Sámuel** Budapest, **Hüttli Armin** Budapest.

Dr. Jánossy Lajos Sopron, Janoszy Ilona Nyíreg haza, Jávor Pál Hatvan, Jeszenszky Gyula Kistarcsa, Joannovits Sándorné Budapest, Johnson Gisle Budapest, Jónás Andras Csepel, Jung Pálné Budapest, Jutasi Prot. Ifj. Egyesület.

D. Kapi Béla Győr, Kaply Elemérné Szentgotthárd, Kaposi Sarolta Bükkösd, Karadi Károlyné Budapest, Karner Frigyes Kőszeg, Dr. Karner Károly Sopron, Kazár Gizella Budapest, Kelemen István Budapest, Kello Gusztáv Szarvas, Kerepesi uti egyházközség Budapest, Kertész Lajosné Várpalota, Keve Lajos Nagymágocs, Kherndl Irén Kispest, Király Lajos Szilvásvarad, Kirnbauer Lajos Szombathely, özv. Kirnbauer Lajosné Szombathely, Kiss György Kiskörös, Kiss Gyula Vönöck, özv. D. Kiss Istvánné Sámsonháza, Dr. Kiss Jenő Sopron, Kiss Kálmáné Tiszaföldvár, Kiss Lajosné Kispest, Kiss Mária Budapest, Kiss Samu Nagybarátfalu, Dr. Kneffel József Sopron, Dr. Kneffel Józsefné Sopron, Kohánszky Jenő Budapest, Korcsek Zsigmond Frigyes Kisalag, Koritsánszky Ottó Budapest, Kovács Ferenc Budapest, Kovács István Csönge, Kovalcsik Ilona Miskolc, özv. Kovács Sándorné Körmenk, Kozma Gabriella Budapest, Köhler Jolán Budapest, Vitéz Körömczy Ottó Budapest, Körösi Józsefné Ráckeve, özv. Kőszegi Károlyné Esztergom, Dr. Krompecher Ödönné Budapest, Krón Ferenc Szarvas, Kunos Endre Győr, özv. Kurc Sándorné Kispest, özv. Kuszy Dánielné Rákosteresztúr.

Lakner Károly Nagymágocs, Láng Lajosné Csákvár, Lantos Ernő Budapest, Lányi Irén Kiskörös, Lehotzky György Budapest, Lehotzky János Nagylak, Libál Ottó József Kispest, Ligeti Ede Sajókaza Lingsch Pál Budapest, Lipták Dezso Kispest, Litauszky János Kiskörös, Littke Kázmér Budapest Lomniczy Géza Sopron, Loyczell Árpádné Budapest, Ludván Sándor Celldömölk, Lukácsy Dezso Tét

Magócs Károly Budapest, Magyar Géza Szák, Majcen Vince Budapest, Mályusz Tibor Kispest Mályuszné Dr. Székely Irma Kispest, Marcsék János Ozd, Marcsék Jánosné Ozd, Margócsy Emil Nyíregyháza, özv. Mariányi Jánosné Albertfalva, Markó Emma Salgótarján, Márkus Pálné Kispest, Mayer Oszkár Bony, Mayer Ödön Sopron-Kőhidtelep, Mayer Pál Ikland, Medvegy Mátyás Galgajörk, Dr. Mesterházy Ernő Nagygeresd, Mestyan Józsefné Ocsa, Mészáros Lászlóné Kispest, Mezőberényi I. ker. egyházközség, Mezőberényi I. ker. egyházközség, Mezőberényi Nemzeti Kör, Mezős Samuel Edelény, Mihalovics Samu Bérr, Mikler Edit Budapest, Mikler Erzsébet Nyíregyháza, Miklóssy Endre Nagyrév, özv. Mikolay Jánosné Szarvas, Mikula Zoltán Gömörpanyit, Milán János Bérr, Miskolci tanítóképző intézet, Mohr Henrik Budapest, Mokry Eszter Budapest, Molitorisz János Celldömölk, Dr. Molnár Gyula Budapest, Molnár Gyula Budapest, Molnár Gyula Bakonyszombathely, Molnár Ilona Budapest, Moravcsik Sándor Diósgyőr, Morhács Márton Budapest, Mühsam Eliz Budapest.

Nagy István Alsószék, Nagy Károlyné Újpest, Nagyszabeni Rudolfné Pécs, Nagyváthy Ferencné Nyíregyháza, Nedelka Leuke Budapest, Németh Gyula Szekszárd, Németh János Celldömölk, Németh Károly Lébény, Németh Sándor Kötse, Németh Sándor Ostffyasszonyfa, Németh Sándor Sopron, Németh Vilma Pápa, Nitschinger János Sopron, Nyári Erzsébet Kispest, Nyíregyházai Fiókegyelet.

Öndrik János Nagylak, özv. Oravec Jánosné Pestszentlőrinc, Ozdi Ifj. Luther-Szövetség.

Papp Ferenc Rákosszentmihály, Pass László Debrecen, Pataky Antalné Balatonszepesd, Pataky Vilma Budapest, Pavlik Ferenc Bonyhád, özv. D. Payr Sándorné Sopron, Pazár Irén Nyíregyháza, özv. Péczy Lajosné Budapest, özv. Dr. Perényi Lajosné Budapest, Pestszentlőrinci Négyelet, Petrik Ilona Sopron, Petrovics Pál

Budafok, Pilisi Márton Mezőberény, Pintér Mária Budapest, Plachy Gyuláné Budapest Podhradsky János Tordas, Báró Dr. Podmaniczky Pál Sopron, Porhely Béla Béla Budapest, özv. Popelka Pálné Kispest, D. Dr. Pröhle Károly Sopron.

Rácz Sándor Meszlen, Radocsy Jenőné Budapest, D. Dr. Raffay Sándor Budapest, Rakonczay Györgyné Kiskörös, Dr. Rasó Lajos Budapest, Regős Emília Gerendás, Reif Pál Budapest, özv. Rideg Jánosné Kiskörös, Rimár Jenő Budapest, Rimár Jenőné Budapest, Ifj. Rimár Jenő Győr, özv. Ritter Frigyesné Győr, Rolkó Gyula Abony, Rónay B. Gyula Uraiujfalu, Ruttkay-Miklán Gyula Budapest.

Saguly János Aszód, Salfel Károly Pestszentlőrinc, Salgótarjáni Leányegyesület, Sárkány Ferenc Körmenk, Scherer József Szentgotthárd, Schermann Sándor Balj, Schmiéd Testvérek Budapest, Dr. Schneller Aurél Kőszeg, Dr. Scholtz Oszkár Budapest, Scholtz Ödön Sopron, Schrödl Málvás Levél, Schulek Tibor Budapest, Seebach András Tét, Seutlében Dezso Pestszent-erzsébet, Seutlében Lajos Bácsalmás, Seutlében Lajosné Pestszent-erzsébet, Serény Ilona Kispest, Siktér András Soltvadkert, Simon Lajosné Kispest, Sinkovics Jánosné Kiskörös, özv. Soltész Jánosné Nyíregyháza, Dr. Sólyom Jenő Sopron, Somogyi Gábor Celldömölk, Dr. Sonnenwend Frigyesné Berektompaháza, Sopronbánfalvai egyházközség, Soproni Tanítóképző Ifj. Belm. Egy., Soproni Prot. Ifj. Egy., Soos Jolán Orosháza, Vitéz Sréter Ferenc Budapest, Vitéz Sréter Ferencné Budapest, Stark József Ozd, Steiner Gyula Budapest, Suba János Kiskörös, Szabó Antal Tokorcs, Szabó Dezső Csönge, Szabó Endre Budapest, Szabó János Budapest, Szabó József Győr, Szabó Margit Budapest, Szalóky Endre Ostffyasszonyfa, Szánthó Jenőné Nyíregyháza, Szántó Róbert Budapest, Szántó Róbertné Budapest, Szarvasi Fiókegyesület, özv. Szász Istvánné Orosháza, Szauer Klára Budapest, Szecsődy Gyula Budapest, Szelényi Károly Budapest, Szenczy Gábor Nagytarcsa, Szende Miklós Lucfalva, Szepesfalvi Richárd Budapest, Sziklai Vendelné Kispest, Szombathelyi Leánydi-ákszövetség, Szuchovszky Gyula Budapest, Dr. Szumrák Zoltánné Celldömölk.

Takács Elek Homokbödöge, Takács Gyula Meszlen, Tamaska Gyula Kispest, Tarcali György Budapest, Tarcsay József Budapest, Tekes Gabriella Budapest, Temesi Istvánné Kiskörös, Tomcsányi László Budapest, Torda Gyula Domony, Tóth Aladár Nemesahany, Tóth János Gecse, Tóth László Orosháza, Tóth Mihály Lébény, Dr. Tóth Miklós Alsószék, Trenka Tamásné, Bádapest, Tucska Ferencné Várpalota Turmezei János Gécse, Turmezei Sándor Tokaj, Turóczy Zoltán Győr.

Ujmalomsoki egyházközség, özv. Ulreich Aladárné Szombathely, Uraiujfalu egyházközség, Urbán Arnodlné Erd. Urbán Ernő Budapest, Urbán Erzsébet Kiskörös.

Váci János Terény, Váczy Jánosné Terény, Varga Ferenc Csorna, Varga Gyuláné Kispest, Dr. Varsányi Mátyas Budapest, Vásárhelyi Dezsőné Budapest, Veczán János Nyíregyháza, Végh Emília Budapest, Veőrös Imre Körmenk, Vereczky Katalin Nagytarcsa, koltai Vidos Dániel Mersevat, Vincze Magda Budapest, Virág Ferencné Orosháza, Virág Jenő Budapest, Wagner Adám Bonyhád, Wallrabenstein Jakab Budakeszi, Weltler Ödön Raik, Dr. Wiczján Dezső Sopron, özv. Winter Adámné Mezőberény, Wolf Lajos Cegléd.

Zalagalsai egyházközség, Zalatnai Ottó Kispest, Zarándi Attila Budapest, Zászkaliczy Pál Fót, Dr. Zelenka Frigyes Bádapest, Zenovitz Karolin Budapest, Ziermann Lajos Sopron, Zimmermann János Rajka, Zulauf Henrik Budapest.

Kimutatás

a Magyarhoni Ágostai Hitvallású Evangélikus Misszióegyesület pénztárába
1939. február 23-tól március 22-ig beérkezett összegekről.

Tagdíjak: 1939-re, Budapestről: Kiss Mária 3 (1), Szabó Margit 1, Vincze Magda 0.50, Moráth Istvánné 1 (1), Mikler Edit 2, Kelenföldi ev. Erzsébet-kör 1 (1), Pavcsó Rudolf 3 (1), Broschkó G. Adolf 3 (1), Horváth Árpádné 1, dr. Zolnay Jenőné 1 (1), Köhler Jolán 3 (1), Kispestről: Sziklay Vendelné 3, Kemény Bella 1, Serény Ilona 1, Kunoss Endre 3 (1), Ev. ifj. egyesület 1 (1), Ev. elemi iskolások 1 (1), Sopronból: Heszler Samu 3 (1), Petrik Ilona 3, Beél Valéria Rimaszombat 1 (1), Miklóssy Endre Nagyrév 3 (1), Mikler Erzsébet Nyíregyháza 3 (1), Orosházáról: özv. Cinkotszky Pálné 1 (1), özv. Szabó Antalné 3 (1), Dadó Erzsébet Pécs 3 (1), Kiskőrösről: Gyuricza Mihály 1 (1), Csengödy János 1 (1), Kiss György 3 (1), Ev. nőegylet Hatvan 3 (1), Ruttikay Elemér 1, Borcsiczky Károly Pestszentlőrinc 3 (1), Pataky Antalné Balatonszepesd 3, Baranyai Mária Lébény 1, Buncsák Gusztávné Mezőberény 1 (1), Glatz József Rákosszentmihály 3 (1) P.

1938-ra: Kovács István Csönge 3 (1), Ev. egyház Zalagalsa 3 (1) P.

1937—38-ra: Bárdy Ernő Mezőberény 5 P.

Offertórium: Léva 6, Szekszárd 5, Losonc 12, Gömörpanyit 2, Csillaghegy 1.10, Salgótarján 5, Óbuda 5, Ambrózfalva 1.50 P.

Adományok: Budapestről: Blaskovits Árpád 2, Kaszai Mária 1, özv. Dallmann Gézané 2, Kondor Erzsébet Alsószeleste 10, Dadó Erzsébet Pécs 6, Ifj. egyesület Gerendás 3, Balogh Pál Siklós 1, Kiss Linus Celldömölk 0.40, Egy szegény felgyógyult hittestvér Győr 1, Baranyai Erzsébet Lébény 1, Ifj. Luther-Szövetség Ózd 10 P.

Perselygyűjtés: Budapestről: özv. Bernáth Lajosné 10.04, Draskóczy Gá-

borné 2.44, Üllői-úti külm. óra 8.07, Pataky Antalné Balatonszepesd 5.40, Szlávik E. Sopron 14, Pestszentlőrinci bibliaóra 2, Szekszárdról: ünnepély 13.70, missziói órák 9.21, egyes hívek 27.41, Gécseről: Horváth Gyuláné 0.90, Nagy Márta 0.65, Redőcs Sándor 0.37, Szalay Ferenc 0.45, Máté János 1.50, Varju János 0.33, Cseledy Sándor 2.20, Tóth Imre 0.40, Eröss Gizi 1.59, Gőcze Zsigmond 1.19, Szabó Pál 0.73, Mesterházy Károly 0.20, Eröss János 2.93, Eröss Ida 1.23, Máté Géza 1.95, Szabó Sámuel 1.39, Polgár Józsefné 0.59, Hegedűs Mariska 0.65, Skriba Kálmán 1.35, Gömbös Róza 3, vitéz Balogh József 5.02, Boros Lajos 0.49, Rajkó Józsefné 0.27, Szabó Lajos 0.66, Cseszko József 0.20, Lelkészi hivatal 3.48, Vásárosmiskéről: Gőcze András 1.55, Csizmazia Lajosné 0.59, Balogh Sándorné 0.92, Csajbók Amália 2.75, Szalay György 0.94, Szőke Gyuláné 0.60, Böröcz Ferencné 2.07 P.

Gyermekszövetség gyűjtése: Vas. isk. Csákvár 2.61, Celldömölki el. isk. előadás jöv. 10 P.

Bélyegért: Nemescsó 3.34, Kőszegdorozsló 1.60, Ózd 15.30, Pestszentlőrinc 6.90, Streck Laura növendékei Budapest 12, Benzing István Monor 6.80, Mészlen 20, Győr 14.46, Szombathely Sokorai M. útján 4 P.

Kunos Jenő missziójára: Győrből: Ev. egyház Kunos Jenő búcsúestjén 101.64, Lelkészi kar 10, Névtelenül 3, Névtelenül 1, Budapestről: Trenka Tamásné 2, Benkő István 8.20, Vásárhelyi Dezsőné 3, Kertész Lajosné Várpalota 2, Regös Emilia Gerendás 4, Szabó Lajos Mesteri 1, dr. Zundel Frigyesné Aszód 15, „Atom” Mezőnagymihály 3, Ev. Nőegylet Lébény 5, Turmezei Sándorné Tokaj 4 P.

Missziionslockéra: Ev. nőegylet Szekszárd 4 P.

Az Úr áldó kegyelme legyen velünk!

Budapest, 1939. március 22-én.
Csekkszám: 16.188.

Rimár Jenő pénztáros,
XIV., Gizella-út 28.
Telefon: 4-97-189.